

Hoe is het Volksinitiatief “Basbewust Beleid” ingebed in het nieuwe evenementenbeleid?

https://v45.os-surveys.nl/mriWeb/mriWeb.dll?!.Project=O15205_3&l.user1=stemmen&Id=1

Het Volksinitiatief legt 3 zaken bloot uit het oude beleid, en biedt een pasklare oplossing.

- A. De normstelling laat onbedoeld teveel ruimte voor basgeluid, en voor geluids-excessen. Het huidige beleid is ‘lek’.
- B. Het vergunningenstelsel, in combinatie met handhaving en aanpak van klachten, is erg gericht op faciliteren van evenementen. De bewoner met een oprechte klacht vindt maar zelden gehoor.
“Binnen de norm gedraaid” zet de bewoner buitenspel, ook als de normen achterhaald zijn. De nadruk lag meer op faciliteren dan beschermen, de balans was niet goed.
- C. Overlast door laagfrequent geluid heeft andere kenmerken dan de gangbare geluidsnormen trachten te ondervangen. De psychische impact van voelbare trillingen, uren lang, worden niet erkend in het huidige beleid. De “definitie van duldbaar” beperkte zich tot de spraakverstaanbaarheid, dat doet geen recht aan de ervaren overlast.

De oplossing die het Volksinitiatief aandraagt is het beperken van basgeluid aan de gevel, met een conservatieve norm die de belangen van de inwoners iets hoger stelt dan die van de festival-organisatoren. Daarnaast dient er over veel kortere tijd uitgemiddeld te worden, om de pieken uit het geluid te halen.

Is het daarmee onmogelijk om een evenement in de open lucht te houden? Geenszins. Wel wordt van de Amsterdamse festivalbezoeker verwacht genoeg te nemen met wat minder zwaar geluid. Het “voelen” van de bassen zal alleen *indoor* mogelijk zijn, of met technische slimmigheden die tot op heden nog niet zijn uitgevonden. De keerzijde; de groep voor wie het huidige volume te gortig is keert mogelijk weer terug naar de dansvloer (volgens de Hoorstichting is dat $\frac{1}{3}$ van bezoekers), en de weerstand tegen festivals neemt af.

Ambtelijke juristen gaven aan dat het Volksinitiatief niet door de Raad hoeft te worden besproken, en de Raad legt het vertrouwen in een goede aanpak van het Volksinitiatief bij de Burgemeester.

De Burgemeester heeft voor het formuleren van het nieuwe beleid een opdracht neergelegd bij het Evenementenbureau. Daar ligt de moeilijke taak om de belangen van festival-organisator en die van omwonende met elkaar te verenigen. De balans tussen vergunnen en verdragen, tussen levendigheid en leefbaarheid.

In hoeverre is het het Evenementenbureau gelukt om een antwoord te vinden op de 3 vragen uit het Volksinitiatief?

A) Dicht de nieuwe normstelling het 'lek' voor wat betreft de bas-verhouding en waar het de excessen betreft?

Achtergrond		3 dB
Pop		6 dB
Dance		10 dB
House		14 dB
Ultra bas		20 dB

Verskil tussen meten in dB(C) en dB(A), maart 2015 Bron: Richtlijnen Muziekspectra NSG.

Door ontbreken van beheersing van basgeluid aan de gevel waren grote pieken mogelijk. De vergunningen lieten ruim geluid toe onder 1000 Hz en de branche greep dat aan om het publiek een extra ervaring mee te geven. Gevolg: festivals werden ieder jaar zwaarder. Wat drie jaar geleden nog werd ingeschaald als "Ultra bas" zien we nu vaak al bij metingen van Dancefestivals. Daarnaast biedt het uitmiddelen per 5 minuten ruimte voor flinke pieken gedurende 1 van die 5 minuten.

Het nieuwe beleid neemt zich voor om in Amsterdam 'aan de gevel' te gaan meten in dB(C). Dat gaat de situaties voorkomen dat een festival zwaarder dan "Ultra bas" muziek bij het podium uitstoot, terwijl de gestelde gevelnorm nog steeds uitgaat van het Pop-spectrum.

De situatie "binnen de dB(A) norm maar met een ongekende zwaarte" gaat niet meer voorkomen en dat is een absoluut winstpunt.

Het lek in het geluidsbeleid dat heeft geleid tot groei van het aandeel "bastonen" in festivalgeluid is in ieder geval gedicht. Dat het publiek, de DJ en de organisator inmiddels gewend zijn aan zeer zware festivals compliceert wel de formulering en acceptatie van nieuw beleid.

Het is hiermee nog niet gezegd dat de gekozen nieuwe norm de zwaarte van het geluid ook voldoende kan reguleren (zie punt B).

Amsterdam wil nu ook gaan meten per 3 minuten, in plaats van 5. Het moet nog worden onderzocht of dit een werkelijke bescherming biedt tegen de excessen. Het volksinitiatief vraagt om uit-middelen per 1 minuut, precies zoals de Nota Limburg voorschrijft. Hier vinden wij elkaar halverwege. Overigens, in 2016 werd ruwweg twee-derde van de luide festivals ook al per 3 minuten werden bemeaten en biedt het nieuwe beleid weinig nieuws.

B) Balans tussen faciliteren en beschermen?

Los van de eerder genoemde excessen, blijven evenementen van het huidige kaliber onderdeel van de Amsterdamse cultuur?

Nieuwe normen zijn lastig. Hoe weten we of een basnorm aan de gevel ook 'redelijk' te noemen is? De Nota Limburg gaf ons in ieder geval een duidelijke leidraad; 50 dB(A) binnenshuis is de absolute grens. Bij hoeveel dB(C) op de gevel is de spraakverstaanbaarheid aangetast? Hier zijn helaas geen goede onderzoeksgegevens beschikbaar.

Het Evenementenbureau heeft een onderzoek laten uitvoeren door "het GeluidBuro". Ook hier is geen harde relatie gevonden tussen dB(C) waardes en spraakverstaanbaarheid, maar zij komen met een aanbeveling; "kies een gevelnorm tussen 80 en 85 dB(C)".

Het is hier dat er een duidelijke stellingname in de balans gekozen wordt. Het kiezen voor een gevelnorm van 80 dB(C) zou in lijn zijn geweest met de vraag uit het Volksinitiatief. Er is echter gekozen voor 85 dB(C), het maximum haalbare binnen de aanbeveling van de expert.

Waar het volksinitiatief vraagt om enige versoering, om de ongelijkheid van de afgelopen jaren recht te trekken, kiest het Evenementenbureau ervoor alle mogelijke ruimte te vergunnen. Hiermee wordt de vraag uit het volksinitiatief genegeerd, terwijl de Raad van de Burgemeester verwacht hiervoor een oor te hebben. Het voordeel van de twijfel rond deze normstelling ligt wederom bij de festivals.

Als het nieuwe beleid de ruimste norm bevat die het Evenementenbureau nog als 'uitlegbaar' ziet, staat de bewoner met een oprechte klacht wederom buitenspel. "Binnen de norm" maakt iedere klacht ongegrond, terwijl de keuze voor die norm arbitrair is en slecht onderbouwd. Hier is sprake van rechtsongelijkheid. Daarbovenop construeert Amsterdam nog allerlei uitzonderingen op vergunde decibels, 3 dB met meewind of 10 dB met bijzondere gelegenheden. Het nieuwe beleid maakt evenementen in Amsterdam mogelijk van nagenoeg hetzelfde kaliber als voorheen.

We kunnen niet stellen dat de inwoner in de balans even zwaar telt als de mogelijkheid een luidruchtig evenement te houden.

Wel wordt er getracht minder evenementen per locatie toe te staan, maar de Burgemeester moet iedere vergunning voorbij duldbare waardes goed kunnen onderbouwen.

Het nieuwe beleid slaagt hier niet in.

C) Uitbreiding van de Definitie van duldbaar?

De Burgemeester dient zijn inwoners te beschermen tegen onduldbare geluidsoverlast.

De enige heldere definitie die we kennen is 50 dB(A) binnenshuis. Deze bescherming wordt losgelaten, er wordt gehoopt dat 85 dB(C) op de gevel niet leidt tot onredelijke aantasting van leefklimaat. Er is echter geen aangetoonde relatie tussen de voorgestelde gevelnorm en de spraakverstaanbaarheid, of de leefbaarheid.

Het Volksinitiatief vraagt aandacht voor het feit dat de **zwaarte** en de **duur in uren** van festivalmuziek het woon- en leefklimaat méér aantast dan kan worden uitgelegd met spraakverstaanbaarheid.

Het laagfrequente geluid wordt als trilling waargenomen en het kenmerkende 'gedreun' heeft een hoge irritatiefactor. Daarbij duurt een festival vaak vele uren, tot 12 uur achtereen. Het dringt zich op, en dat maakt concentreren lastig. De TV of gesprekspartner is misschien wel te verstaan, maar moeilijker te volgen. Bastonen dragen ver. De Burgemeester, of eigenlijk het Evenementenbureau, vraagt met dit beleid aan een groot aantal mensen om overlast te accepteren, maar heeft geen reëel besef van de aard van de overlast of het aantal mensen dat wordt belast.

Het Volksinitiatief vraagt om onderkenning van de vormen van overlast die horen bij luidruchtige festivals anno 2017, en vraagt ook hierom om behoorlijke terughoudendheid. Het nieuwe beleid negeert deze vraag volkomen.

Conclusie

Zijn de vragen uit het Volksinitiatief geland in het nieuw geformuleerde beleid?

Ik vrees dat ik hierop ontkennend moet antwoorden. Er is een broodnodige reparatie gedaan van het lek in de bestaande vergunningen, daarvoor verdient Amsterdam een pluim.

Het neerzetten van het nieuwe beleid is de uitgelezen mogelijkheid om beperkende regels geaccepteerd te krijgen bij de festival-organisatoren, om zo veranderingen in de techniek of de publieks-verwachting (broekspijpen zullen niet meer wapperen) te forceren. Het lijkt erop of daar ten opzichte van 2016 niet bijzonder veel verandering te verwachten is, en ook niet dat 2018 hierin zal verschillen van 2017.

De Burgemeester heeft de vragen van het Volksinitiatief, die door de Raad aan hem zijn doorgespeeld, goddeels genegeerd.